

Tuhaf Olay

– ummuhan-irem · 29 Nisan 2011

Mavi evin ahşap penceleri bugün ağaçlara, çimenlere, bulutlara ve güneşe hüzünle bakıyordu. Bu hüzünlü bakışlar kalbimdeki korkuyu bana hissettirdi. Bu korkuyu içimde bastırarak bu eve girip arkadaşşıma karşı olan son görevimi yerine getirmeliydim. Mavi iki katlı hüzün dolu evin geniş avlusundan içeriye titrek adımlar ile ilerledim. Evin kapısı aralıktı ve içeriye girdim. Ev çok kalabalıktı: komşular, akrabalar, yakın dostlar herkes buradaydı. Kimileri ağlıyor, kimileri dua ediyor, bazıları ise bir köşede dedikodu yapıyor... Kısacası kimse geldiğimden bihaberdi. Meslektaşım Nilüfere karşı son görevimi yapmak için karşımdaki iri vücutlu, esmer tenli beyefendiye cenazenin yerini sordum ve tarif etti. Tarif edilen köşedeki odaya ilerliyordum. Odanın kapısına vardığımda içeride Nilüferin ablası, abisi ve yakın akrabaları gözyaşları döküyordu. Yerde ise beyazlarla örtülmüş bir cenaze. Nilüferin cenazesi... Bu son cümle kulaklarıma oldukça yabancı bir cümleydi. Beynim kalbime birşeyler söylüyordu: "Nerden nereye? Ve bir gün sende..." Kalbim bu cümlenin tamamlanmamasını istercesine adeta kaçış arıyordu. Nilüferi kanser bitirmişti ya beni ne bitirecekti? Yüreğim göğüs kafasına dar gelir olmuştu. İnsanlara aldırış etmeden süratli adımlar ile evi saniyeler içinde terk ettim. Kendime gelmek için bir süre geniş avlunun çimenleri üzerinde dikildim. Sonra ayağımın altındaki çimenlere baktım onlarda ölümlüydüler. Vücuduma derinden bir ürperti geldi. Her şey ölümlü, dünya ölümlü... Arkadan hıçkırık sesleri gelmeye başlamıştı. Kafamı döndürdüğümde yeşil yapraklı dut ağacının altında yaşlı bir bayan olduğunu fark ettim ve ona doğru ilerledim. Gördüğüm bayan Nilüferin annesi Zeliha teyzeydi. Elli yaşındaki Zeliha teyzem bir gecede yetmiş yalındaki bir yaşlıya dönmüştü. Nilüferin gidişi onun için bir kış mevsimine giriş olmuştu. Zeliha teyzenin yüzündeki çizgiler titriyor; gözbebekleri Nilüferin güzel yüzünü görmeyi arzuluyordu. Kederli kadının boynuna sarıldım, çelimsiz kollarını o da boynuma sardı. Zeliha teyzemin kederine artık beraber ağlıyorduk. Çenesi titreyerek kulağıma bir şeyler fısıldıyordu: "Hatırlıyorum da onun doğduğu zamanı o ağlarken hapimiz gülüyorduk ya şimdi o öldüğü için hepimiz ağlarken o ise gerçek hayat için gülümsüyor. Ne tuhaf değil mi?"